

Om den Betaling, der skal tilkomme de her omhandlede Retsvidner, se Udk. t. L. om Retsafgifter § 86.

§ 69.

Herved skal blot fremhæves, at nærværende Paragraf ikke berører Parternes Adgang til at være til Stede i Retsmøderne, se herom § 207, jfr. § 196, §§ 232 ff., 331 m. fl. og særlig om Forsvareren § 45.

§ 71.

er i det væsentlige stemmende med den tilsvarende Bestemmelse i Lovudkastet om den borgerlige Retspleje § 60. Hvor vidt Sagen kan fortsættes til Trods for, at Ordet er frataget nogen, eller at nogen, der har med Sagen at gøre, er vist ud, maa bero paa Omstændighederne. Er det *Sigtede*, hvem Ordet nægtes, maa Sagen ikke desto mindre kunne fortsættes, og Sigtede maa takke sig selv for, at han ved sin Adfærd har forskærtset sin Ret efter § 45 til at tage Ordet til sit Forsvar. Vises han ud, komme for Domsforhandlingens Vedkommende Reglerne i § 236 til Anvendelse, for Forundersøgelsens Vedkommende Reglerne i § 207, næstsidste Stykke. Er det *Forsvareren*, hvem Retten fratager Ordet, maa sondres mellem, om Forsvareren i Virkeligheden maa antages at have tilendebragt det ham paahvilende Hverv — ti i saa Fald maa Sagen eller det Rettergangsskridt, der er Tale om, kunne bringes til Ende uden videre — eller om Forsvarerens Hverv ikke kan anses tilendebragt, i hvilket Fald der for Domsforhandlingens Vedkommende maa forholdes paa samme Maade, som om Forsvareren var udebleven, altsaa efter Analogien af § 232, 2det Stykke, og for Forundersøgelsens Vedkommende efter Principet i § 208, saaledes at Retten alt efter Omstændighederne udsætter Sagen eller fortsætter uden Forsvarerens Medvirkning eller med en anden Forsvarer.

§§ 72—75.

I disse Paragrafer indeholdes Reglerne om *Protokollation* ved Retsplejen i Straffesager. Med de oven for angivne mindre Ændringer ere disse Regler ganske overensstemmende med det tidligere Forslags. Der gælder derfor om dem i det væsentlige det samme, som bemærkes i Motiverne til dette: En Del af disse Regler ere fælles for alle Rets handlinger, derunder ogsaa de enkeltstaaende. *Fælles* er saaledes den al-

mindelige Bestemmelse i § 72 om, at Beretning (o: en kort Fremstilling af Gangen i Sagen) skal optages i Retsbogen, endvidere de i samme Paragraf givne Regler om, hvad der skal angives ved Beretningens Begyndelse, saavel som Reglerne i § 75. Fælles for alle Tilfælde, i hvilke der overhovedet kan blive Spørgsmaal derom, er endelig Reglerne i § 73, 1ste og 4de Stykke, 1ste Punktum, og 5te Stykke.

I Modsætning til, hvad der gælder om de anførte Regler, maa der derimod med Hensyn til de Protokollationer, som omhandles i 2det og 3die Stk. af § 73, og som angaa Sagens Bevismateriale, finde en vis Sondring Sted.

Hvad først Afhørelse for *Undersøgelsesretten* angaar, da er dennes nærmeste Øjemed at skaffe Paatalemyndigheden Midler til at afgøre, om Tiltale bør finde Sted, og hvis Tiltale finder Sted, Parterne Midler til at forberede Bevisførelsen for den dømmende Ret. Derimod er Afhørelsen ordentligvis ikke en Bestanddel af selve den afgørende Bevisførelse, om end Benyttelse ved denne kan finde Sted efter Reglerne i § 248. Heraf følger, at Protokollationen maa gengive det væsentlige Indhold af de fremkomne Udsagn, men at den i Reglen ikke behøver at tilstræbe en ordret Gengivelse af den afhørtes Udsagn. I langt højere Grad kan dette være nødvendigt i de Undtagelsestilfælde, hvor Udsagnet fremtræder som et *foregrebet Led af Bevisførelsen*, jfr. §§ 102, 111, 125 og 248. En nogenlunde fyldig Protokollation vil af Hensyn til Reglen i § 344 ogsaa være ønskelig ved Afhørelser under *Domsforhandling for Underret i Sager, der kunne ventes at blive paaankede*. Skulde der imidlertid ikke have fundet tilstrækkelig Protokollation Sted under Domsforhandlingen i en Underretssag, der senere bliver paaanket, vil dette vel nødvendiggøre en ny Indkaldelse (nemlig for Landsretten) af de paagældende Personer, men i øvrigt ikke medføre anden særlig Ulempe.

Hvad de *upaaankelige Underretssager* (jfr. § 337, 2det Stk.) angaar, da giver § 73 ingen særskilt Forskrift om dem. Protokollationen har nemlig i disse nærmest kun Betydning for Dommeren selv, og det kan derfor overlades til ham, hvad og hvor meget han vil optage i Retsbogen i Henhold til den almindelige Forskrift i § 72, 1ste Stk.

Hvad endelig angaar *Afhørelse under Domsforhandling for Landsret* — hvad enten nu Landsretten er første Instans, eller der er appelleret til den i Henhold til §